

Hồi 21

Dao Quang Công Phu

T hấy Tiêu Đạt vẫn cứ áp chuông tay vào huyết Thận Du, một bộ vị hoàn toàn bất tiện nhất là cho Trầm Khuê vốn là nữ nhân, Thượng Quan Phụng nghi ngại:

- Thương tích của nàng nghiêm trọng lắm sao?

Cùng Hiệp chột thở dài:

- Nha đầu quả là bướng bỉnh và cố chấp, chỉ có hơn chứ không thể kém hơn Trầm lão. Vì thế, trong bọn ta, chỉ có nha đầu là bị gã bệnh hoạn xử trị nặng nhất. Nha đầu không mất mạng đã là may mắn rồi!

Thượng Quan Phụng vẫn kinh nghi:

- Vậy thì sao không giúp nàng toạ công điều thương? Truyền lực làm gì mà còn truyền ở... ở chỗ đó?

Lệnh Hồ Trung mỉm cười

- Sao cô nương không nhờ lệnh tôn giải thích? Có lẽ như thế sẽ tiện hơn!

Không cần nghe nàng hỏi, Thượng Quan Sơn vừa lắc đầu vừa bảo:

- Nếu không nhờ vị thiếu hiệp kia quyết đoán thật nhanh, gạt bỏ mọi ràng buộc về lễ giáo vốn không cần thiết vào lúc này, thì có lẽ Trầm Khuê sẽ không toàn mạng! Chọn huyết Thận Du để truyền lực, vị thiếu hiệp kia cũng tự mạo hiểm với sinh mạng chính bản thân. Vì chỉ cần Trầm Khuê lai tinh, giả như nàng phản kháng do cảm thấy bị xúc phạm, thì người đầu tiên thiệt mạng chính là người đang truyền lực!

Thượng Quan Phụng càng nghe càng thêm kinh nghi:

- Không còn biện pháp nào khác sao, phụ thân?

Vu Hạp đạo trưởng như nhận thấy có bốn phận lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật! Bần đạo từ nãy giờ đã nghĩ thấu đáo rồi. Để vị thiếu hiệp kia khỏi gặp nguy, có lẽ phải nhờ Thượng Quan cô nương đứng bên cạnh kịp thời ngăn cản mọi hành vi có thể dẫn đến tai họa do Trầm cô nương nhất định sẽ gây ra!

Thượng Quan Phụng gượng cười:

- Tiểu nữ đầu hỏi về biện pháp ngăn ngừa? Ý tiểu nữ muốn biết, không còn cách truyền lực nào khác ở bất kỳ bộ vị nào khác hay sao?

Vu Hạp ngó người. Sau đó vừa cúi đầu vừa giải thích rõ hơn:

- Vô lượng thọ phật! Nếu là bình thường thì có thể chọn một trong vài bộ vị để truyền lực, như Khí Hải, Linh Đài, Bách Hội hoặc Đan Điền. Tuy nhiên, do Trầm cô nương phần thì kiệt lực, phần thì tổn thương kinh mạch, lại còn gắng dụng lực khi phát hiện tình thế chợt biến chuyển, điều đó càng khiến kinh mạch bị thương tổn trầm trọng hơn. Thế cho nên...

Thượng Quan Phụng nôn nóng đến mức quên cả lễ nghi:

- Đạo trưởng cần gì phải giải thích dông dài? Tiểu nữ chỉ muốn biết...

Thượng Quan Sơn vụt nạt:

- Phụng nhi không được hồ đồ! Vả lại, chuyện thiếu hiệp kia cứu mạng Trầm Khuê có liên quan gì đến Phụng nhi mà phải hỏi lắm thế?

Nàng chỉ muốn bật khóc cho thoả nỗi hờn ghen vừa xuất hiện trong nàng!

May sao, Lệnh Hồ Trung kịp lên tiếng gỡ rối cho nàng:

- Thượng Quan Môn chủ xin chớ trách lệnh ái. Có lẽ lệnh ái do quá thân với Trầm cô nương, nên cảm thấy ái ngại cho người đồng là phận nữ nhi đó thôi.

Chuyển mục quang qua nhìn Thượng Quan Phụng, không hiểu sao Lệnh Hồ Trung cứ cười cười, vừa cười vừa giải thích:

- Vu Hạp đạo trưởng đã giải thích phần đầu, phần kế tiếp nếu tại hạ giải thích có lẽ Thượng Quan cô nương hiểu dễ hơn! Đó là các đại huyệt như Vu Hạp đạo trưởng vừa kể thì đối với kinh mạch của Trầm cô nương lúc này mà nói đã vô kể khả thi truyền lực. Chỉ còn mỗi huyệt Thận Du là huyệt trung gian gần nhất với ba đại huyệt Đan Điền, Khí Hải, Linh Đài. Và chỉ có mỗi biện pháp duy nhất này là có thể giúp Trầm cô nương hồi phục những kinh mạch đã bị tổn thương. Đó là sự thật!

Nếu cách nói của Lệnh Hồ Trung, vừa nói vừa cười, chưa đủ làm cho Thượng Quan Phụng bối rối thì câu nói cuối cùng của y: "Đó là sự thật", chính là câu nói hầu như bóc trần

mọi tâm trạng, mọi ý nghĩ thầm kín của Thượng Quan Phụng cho mọi người tha hồ thưởng lãm. Nàng hoàn toàn bối rối đến độ chỉ muốn tìm một chỗ nào đó thật kín đáo để chui vào và che giấu đi khuôn mặt cứ muốn đổ lựng lên của nàng.

Một lần nữa nàng gặp may khi nghe Vu Hạc đạo trưởng bỗng chép miệng:

- Quyết đoán chuẩn xác, không câu nệ tiểu tiết và chỉ biết lấy sinh mạng của người làm trọng, vô lượng thọ phật, một người như thiếu hiệp đây ngoài việc nhân nghĩa hơn người, còn phải có học vấn uyên thâm và kiến văn thật sự uyên bác. Bằng không đâu đủ trăm tinh để vừa thoát nhìn qua đã biết tình trạng của Trầm cô nương là thế nào và còn biết vận dụng phương cách nào để giúp Trầm cô nương hoá giải ngay mỗi hiểm nguy!

Vu Hạc đạo trưởng khen là khen Tiêu Đạt, thế nhưng, Thượng Quan Phụng nghe đến đâu thì hả lòng hả dạ đến đó, cứ như Vu Hạc đạo trưởng không phải khen Tiêu Đạt mà là khen chính bản thân nàng vậy!

Chưa hết, nàng còn mẫn nguyện thêm, khi nghe Cùng Hiệp gật gù như tâm đắc:

- Điều đó thì khỏi phải nói rồi. Vì tiểu tử đương nhiên phải có kiến văn uyên bác do xuất xứ của tiểu tử có thể bảo là một trong những danh gia vào hàng cao nhân đương thời!

Cùng Hiệp vừa dứt lời liền có một tiếng niệm phật vang lên nghi vấn:

- Nam mô a di đà phật! Dường như Cùng Hiệp thí chủ biết rất rõ xuất xứ của thiếu hiệp kia? Chẳng hay song thân và sư thừa của thiếu hiệp đó vốn là những bậc cao nhân nào?

Đây cũng là điều Thượng Quan Phụng quan tâm. Do đó nàng liền liếc nhìn Tịnh Trần sư thái Chưởng môn Nga My phái, là người vừa nêu nghi vấn với Cùng Hiệp và cũng là nêu nghi vấn thay cho nàng.

Và nàng không thể không hoang mang khi phát hiện ai ai cũng chau mặt do thái độ hoàn toàn lúng túng của Cùng Hiệp.

Cùng Hiệp đang ngắc ngứ.

- Song thân của tiểu tử ư? E hèm... Cùng Hiệp mờ thật chẳng biết phải nói như thế nào đây, vì đối với sư thừa của tiểu tử thì... hừ hừ, thì...

Chợt thanh âm của Lệnh Hồ Trung vang lên quá ư đúng lúc:

- Tốt rồi! Trầm cô nương đã có dấu hiệu hồi phục! Sinh mạng của Trầm cô nương vậy là vẫn bình ổn! Quả là may cho Trầm gia!

Thượng Quan Phụng ngấm ngấm hậm hực:

“Cũng là may cho Văn - Cùng nhị hiệp, hai nhân vật lúc nào cũng tỏ ra thần thần bí bí mỗi khi nhắc đến chuyện liên quan đến tiểu tử thần bí đáng ghét kia chứ gì? Hừ!”

Tuy vậy, cũng như mọi người đương diện, Thượng Quan Phụng cũng bắt mình đưa mắt nhìn tiểu tử đáng ghét kia.

Và theo ý chủ quan của nàng, tiểu tử đó quả là đáng ghét khi cứ vờ vờ bên cạnh Trầm Khuê với khuôn mặt giả vờ ân hận cứ y như thật. Đã thế, tiểu tử đáng ghét kia còn nhỏ nhẹ nói những lời tạ lỗi với Trầm Khuê nữa, như thế này:

- Trầm cô nương! Cứu nhân như cứu hỏa, vả lại, hiện tình lúc đó nếu không phải tại hạ thì chẳng còn ai có đủ năng lực giúp cô nương bảo toàn tính mạng. Vì thế, ngộ biển phải tòng quyền và tại hạ không thể thấy chết mà không cứu. Nếu tại hạ có chỗ nào mạo phạm mong cô nương lượng thứ cho. Hoặc giả cô nương không thể lượng thứ thì tại hạ nguyện chịu mọi trách phạt của cô nương! Nhưng trước khi nhận chịu sự trách phạt, tại hạ có điều này không thể không nói, đó là cô nương quả là bậc anh thư nữ kiệt biết phân cân nặng nhẹ và biết thế nào là nên với không nên. Ý tại hạ muốn nói, cô nương dù biết bản thân đang bị mạo phạm nhưng do hiểu rõ đó là chuyện chẳng đáng dừng nên cô nương không hề nhẫn tâm gây hại đến tại hạ. Trái lại, cô nương đủ nhẫn nại để chờ đến lúc tại hạ thu hồi chân lực về mới cố ý nhích động báo hiệu cô nương đã lại tỉnh, đã hồi phục. Tại hạ thật sự ngưỡng mộ cô nương!

Thượng Quan Phụng càng nghe thì càng cảm thấy Tiêu Đạt quả là một tiểu tử đáng ghét thật. Vì tạ tội thì cứ tạ tội có gì Tiêu Đạt còn phải khen nào là bậc anh thư nữ kiệt, nào là không nhẫn tâm, đủ nhẫn nại với ngưỡng mộ và ngưỡng mộ? Thế chẳng phải Tiêu Đạt đánh đồng nàng với Trầm Khuê rồi sao? Đồng ý là nàng và Trầm Khuê trước kia và cho cả sau này nữa quả thật là có tình tử muội, nhưng Tiêu Đạt sao có thể đánh đồng giữa nàng và Trầm Khuê? Huống chi, ừ, đây là sự thật, Trầm Khuê không thể bằng nàng, nhất là về phương diện tình và ý riêng tư mà nàng đã dành cho Tiêu Đạt. Trầm Khuê đâu thể có những tình ý riêng tư như nàng? Như vậy đáng lẽ Tiêu Đạt phải xem nàng trọng hơn Trầm Khuê mới đúng! Vì...

Thượng Quan Phụng đáng lẽ còn tự nhiên mót Tiêu Đạt nhiều hơn nữa, nếu như nàng không bắt chợt nghe Tiêu Đạt kêu xót xa:

- Kia, Trầm cô nương? Phải chăng vì hành vi không phải của tại hạ khiến cô nương thương tâm? Chao ôi, nếu là thế, tại hạ thật đáng chết!

Nghi hoặc, hết sức nghi hoặc, Thượng Quan Phụng chuyển mục quang nhìn qua Trầm Khuê.

Thoạt nhìn nàng hiểu ngay tại sao Tiêu Đạt tỏ ra hốt hoảng. Vì kể cả nàng khi nhìn thấy Trầm Khuê dù đã tỉnh nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền và lại còn âm thầm sa lệ nữa, thì chính nàng cũng phải hốt hoảng, nói làm chi hạng nam nhân thiếu hiểu biết như Tiêu Đạt.

Vì hiểu nên nàng vội chạy đến với Trầm Khuê, phát mạnh vào tay Tiêu Đạt.

- Trầm muội vừa mới tỉnh, đương nhiên cần được nghỉ ngơi yên tĩnh, nhất là phải toạ công điều hoà chân nguyên. Đệ đã không chịu im cho, lại còn cứ một bên lâm lâm nhắm suốt. Trầm muội không bực mình đến phát khóc sao được? Đệ đi đi... nhanh nào!

Thấy Tiêu Đạt thật sự ngỡ ngác, Lệnh Hồ Trung cả cười:

- Thượng Quan cô nương trách đệ như thế là phải rồi, đệ còn ngồi đó làm gì? Mau qua đây để ta dẫn kiến đệ với nhị vị Chương môn và Thượng Quan Môn chủ nào! Ha... ha...

Nói thì nói vậy nhưng Tiêu Đạt thật sự không bỏ đi đâu cả. Vì không hiểu Thượng Quan Phụng đã thủ thủ thâm thì gì đó vào tai Trầm Khuê, mà hiện giờ nàng đang đưa Trầm Khuê đi xa dần.

Đưa mắt nhìn theo, Tiêu Đạt vụt thở dài:

- Nữ nhân, ôi, thật là khó hiểu!

Cùng Hiệp cười âm lên:

- Người không hiểu thật sao tiểu tử? Vậy thì theo ta, có lẽ người phải thành tâm mà xin thỉnh giáo lão Thượng Quan kia. Có khi lão sẽ chỉ điểm cho người hiểu! Ha... ha...

Thượng Quan Sơn nghe thế liền có liên tiếp nhiều phản ứng lạ kỳ. Lão hết cau mặt rồi lại lắc đầu, sau đó vừa thở dài vừa thở ra như muốn bảo nếu lão có hiểu thì chỉ mơ hồ hoặc không muốn hiểu gì cả.

Trái lại, tràng cười của Cùng Hiệp lại làm cho Vu Hạo đạo trưởng và Tịnh Trần sư thái là hai nhân vật duy nhất ở đây đã từ lâu dứt bỏ lòng trần, nhưng cứ cúi đầu vừa khẽ thở dài vừa niệm Phật luôn miệng:

- Vô lượng thọ Phật! Nhi nữ tình trường và anh hùng khí đoản. Nào dễ mấy ai thoát khỏi mỹ nhân quan? Vô lượng thọ Phật, vô lượng thọ Phật!

Chợt háng giọng, Lệnh Hồ Trung bảo:

- Thật tiếc quá. Phải chi năm phái kia đừng vội vã bỏ đi, có lẽ ngay bây giờ chúng ta có thể khai diễn Anh Hùng Hội để định kế đối đầu Cửu Khúc Cung!

Chỉ một câu nói của Lệnh Hồ Trung đã đủ gây chú tâm cho mọi người, đưa tất cả trở lại thực tại.

Đầu tiên là Tiêu Đạt vừa đưa mắt nhìn quanh vừa hoang mang:

- Phải rồi, Lệnh Hồ huynh. Tuệ Thiên đại sư và tứ vị Chưởng môn kia đâu?

Cùng Hiệp hậm hực:

- Người không nghe gã Lệnh Hồ bảo họ đã bỏ đi rồi sao? Hừ! Theo ta đoán, nếu họ không vì xấu hổ do được người là kẻ họ đang nghi kỵ giải cứu, thì cũng là do họ muốn gấp rút thử luyện qua công phu Dao Quang họ đã thu thập nên mới vội vã bỏ đi như vậy.

Tiêu Đạt gật gù:

- Là công phu có khắc ghi trong Dao Quang Động? Nếu là vậy, chúng ta cũng không thể trách họ!

Cùng Hiệp dẫu môi bật ra những tiếng xì dài:

- Thì ta cũng đâu trách nếu thật sự họ muốn công phu sở học được dịp tinh tiến? Tuy nhiên, ta trách họ vì quá vô ân. Họ tiếc gì mà không nán lại một lúc, chí ít là để có lời đáp tạ với người là kẻ vừa cứu nguy cho họ?

Tiêu Đạt mỉm cười:

- Họ đã đáp tạ rồi, ít ra vẫn bối cũng nhận biết điều đó qua thái độ của họ.

Cùng Hiệp trợn mắt:

- Người thấy như thế nào?

Lệnh Hồ Trung phì cười:

- Là sau khi họ toạ công và đã phục nguyên xong, họ chỉ lẳng lặng bỏ đi, không còn gây khó dễ gì cho tiểu huynh đệ đây như lúc trước nữa. Cùng Hiệp huynh dù không thích cũng phải hiểu cho họ chứ?

Thượng Quan Sơn bĩu môi:

- Nhưng nói gì thì nói, theo ta thì họ không đủ khoáng đạt như Vu Hạp đạo trưởng đây. Vì tuy cũng nghi kỵ tiểu tử như họ, do Võ Đang phái chí ít cũng có hai đệ tử bị sát hại bằng

công phu Bích Quang Tu La Ảnh, nhưng Vu Hạp đạo trưởng đầu đến nỗi cạn nghĩ, chưa có bằng chứng xác thực đã đề quyết tử tử có liên quan đến hung nhân!

Vu Hạp gật đầu:

- Vô lượng thọ phật! Lời của Thượng Quan Môn chủ rất đúng. Vì từ lâu bản đạo cảm thấy chuyện xảy ra cho Bằng Long Tiều Hoàng như có gì đó thiếu minh bạch. Huống chi Tiều Hoàng vốn dĩ là hạng người như thế nào thì ai trong chúng ta cũng biết, đầu chỉ một sớm một chiều bỗng trở nên kẻ bại hoại võ lâm? Huống chi bây giờ ai trong chúng ta cũng rõ, chính Cửu Khúc Cung đang có dã tâm bất lợi cho chúng ta. Vậy cần phải xét lại, lời của Cửu Khúc Cung trước kia dành cho Tiều Hoàng có bao nhiêu sự thật, còn bao nhiêu là giả dối đơm đặt!

Thượng Quan Phụng đã đưa Trầm Khuê quay lại, và mắt Trầm Khuê lúc này hãy còn đỏ hoe. Tuy nhiên, như Tiều Đạt đang nhìn thấy, Trầm Khuê không hiểu sao lại ném tia nhìn kỳ lạ về phía Tiều Đạt đúng vào lúc Vu Hạp đạo trưởng vừa nói dứt lời. Và ánh mắt của Trầm Khuê làm cho Tiều Đạt hoang mang, ngỡ nàng vẫn để tâm chuyện bị xúc phạm và đang ngấm ngấm oán hận người đã xúc phạm nàng là Tiều Đạt.

Sợ hãi, Tiều Đạt vội tìm cách khoả lấp, quay qua hỏi Lệnh Hồ Trung:

- Lệnh Hồ huynh! Chuyện công phu ở Dao Quang Động là thế nào?

Và Tiều Đạt càng thêm hoang mang hãi sợ khi nghe chính Trầm Khuê lên tiếng, tuy rằng giọng nàng cứ khan khan như người đã từng gào thét quá lâu quá nhiều nên thanh âm khan đi. Nàng bảo:

- Dao Quang Công Phu không phải dễ luyện. Có lẽ vì thế mà Cửu Khúc Cung vốn nhanh chân hơn đã phát hiện trước, nhưng thay vì phá huỷ để tự độc chiếm, lại cố tình giữ nguyên hầu dẫn dụ mọi người sa bẫy.

Tuy hãi sợ nhưng vì thấy nàng đã thực lên tiếng, nghĩa là nếu cứ bắt chuyện với nàng có lẽ nhờ đó nàng sẽ nguôi ngoai đi, nên Tiều Đạt cố ý hỏi nàng với vẻ thân nhiên giả tạo:

- Trầm cô nương có thể cho biết tại sao công phu đó khó luyện?

Cung Hiệp chợt cười khà khà, có vẻ như rất thích thú:

- Nha đầu họ Trầm có nhắc ta mới nhớ. Không sai, công phu đó nào phải dễ luyện nếu không có người từng luyện qua một loại công phu khác gọi là phần dẫn nhập chỉ điểm cho. Và điều này, chính ta là người mãi sau này mới phát hiện. Hà... hà... vậy là cứ để cho bọn Tuệ

Thiền tha hồ ngẫm nghĩ và tự luyện. Có lẽ suốt đời này họ sẽ mãi mãi trần trở và không bao giờ luyện đến đắc thành sở học. Ha... ha...

Thượng Quan Sơn kinh nghi:

- Cùng Hiệp ngươi nói thật chứ? Điều gì ngươi phát hiện khiến người tin chắc sẽ không ai luyện được công phu Dao Quang?

Trầm Khuê lên tiếng, và quả là xúi quẩy cho Tiêu Đạt khi nàng vừa giải thích vừa cứ nhìn mãi vào Tiêu Đạt:

- Nhờ Cùng Hiệp tiên bối chỉ cho thấy, nên Trầm Khuê này cũng đọc được phần lưu tự có giải thích rõ. Và theo phần lưu tự thì người nào muốn luyện công phu Dao Quang chí ít phải biết qua một loại công phu gọi là Khai Dương. Bởi theo ngữ nghĩa mà đoán thì chỉ khi đã Khai Dương mới có thể có Dao Quang. Do vậy đây là hai công phu có liên quan nhau.

(Khai Dương là khai mở vầng dương hay còn gọi là vầng dương hé lộ. Và chỉ khi vầng dương đã hé lộ thì ánh dương quang mới xuất hiện. Đó gọi là Dao Quang. ND)

Tiêu Đạt càng nghe càng ngẫm ngẫm lo nghĩ, không hiểu có phải do Thượng Quan Phụng đã nói gì đó mà khi đề cập đến chuyện này Trầm Khuê mới nhìn mãi về Tiêu Đạt như vậy? Chợt Tiêu Đạt nghe Cùng Hiệp lầu bầu:

- Đúng là rắc rối và lằng chằng! Không lưu võ học thì thôi, lưu làm gì để rồi cứ như trò đánh đố người khác không bằng? Vì tất có ai biết là có hay không công phu Khai Dương. Mà cho dù có người biết đi nữa thì thử hỏi có ai trong chúng ta biết người đó là ai không?

Trầm Khuê trầm giọng:

- Thiết tưởng tiểu nữ có thể biết người đó là ai?

Và nàng lại nhìn Tiêu Đạt:

- Có phải thế không, các hạ?

Tiêu Đạt bối rối. Nhưng chưa biết đáp thế nào thì Tiêu Đạt chợt nghe Cùng Hiệp gọi:

- Vậy là ý gì? Tiểu tử ngươi cũng biết rõ nhân vật am hiểu công phu Dao Quang là ai ư?

Đoạn Cùng Hiệp nói luôn, không chờ nghe Tiêu Đạt đáp hoặc giải thích:

- Xi! Nếu tiểu tử ngươi biết thì ta cũng biết! Vì có chuyện gì liên quan đến ngươi mà ta không am tường? Nhưng vì ta không biết nên kể như tiểu tử ngươi không biết. Thôi, bỏ đi, cứ để mặc cho bọn lão trọc Tuệ Thiền tha hồ ngẫm nghĩ. Giờ thì nói về cái gã bệnh hoạn đã! Ngươi nghĩ sao, Lệnh Hồ Trung? Sao gã bệnh hoạn bỗng trở mặt, xem cả ta lẫn ngươi như kẻ

thù? Thấy hành vi của gã như vậy ta muốn bỏ quách hai chữ Cùng Hiệp cho xong. Hiệp gì mà hiệp khi chính gã đã tự phá huỷ thanh danh của chữ Hiệp đó?

Tiêu Đạt vỗ lể, chọt kêu lên:

- Tiền bối nói thế là có ý gì? Phải chăng muốn ám chỉ... , gã bệnh hoạn chính là Bệnh Hiệp?

Cùng Hiệp phẫn nộ:

- Không phải gã thì còn ai? Hừ!

Và Cùng Hiệp chỉ qua Trầm Khuê:

- Người cứ nhớ lại tình cảnh của Trầm Khuê nha đầu lúc nãy thì biết. Chính Bệnh Hiệp không hiểu vì tư thù hay vì ý nghĩ bệnh hoạn nào không biết cứ nhờ nha đầu họ Trầm mà hành hạ, làm cho nha đầu thừa sống thiếu chết. Thật càng nghĩ ta càng hận cái gã bệnh hoạn đó!

Tiêu Đạt chọt có sắc mặt kỳ quặc:

- Bệnh Hiệp đã hành hạ Trầm cô nương như thế nào?

Chỉ có Lệnh Hồ Trung là nhận ra mặt là kỳ của Tiêu Đạt nên tự nhanh miệng giải thích:

- Lúc chúng ta đang bị địch nhân uy hiếp buộc phải chết nếu không lập thế từ nay về sau phải tuân thủ mệnh lệnh của người mà bây giờ ai cũng rõ là mục Cung chủ Cửu Khúc Cung thì bất ngờ Bệnh Hiệp xuất hiện.

Tiêu Đạt nghi hoặc:

- Bệnh Hiệp dùng chân diện khi xuất hiện ư?

Lệnh Hồ Trung lắc đầu:

- Đương nhiên phải như thế thôi. Vì với sở học quá đặc trưng của y, chính y cũng biết, dù y có che giấu chân diện cũng bị bọn ta phát giác lai lịch.

Tiêu Đạt chọt tỏ ra nóng nảy:

- Bệnh Hiệp đột nhiên xuất hiện làm gì?

Lệnh Hồ Trung càng thêm nghi hoặc nhưng tạm thời chưa đề cập đến, chỉ kể lại từng việc đã xảy ra:

- Trước tiên y bảo cho mục Cung chủ biết là tiểu huynh đệ như am hiểu cách hoá giải Nhiếp Hồn Đại Pháp và đang dùng những am hiểu đó để buộc tam Bảo chủ tiền bối cung

xung những điều có thể gây hại cho bọn y. Nghe thế mục vội bỏ đi. Trước khi đi mục giao phó mọi trọng trách cho Bệnh Hiệp phải làm sao dùng những thân tình sẵn có mà khuyến dụ bọn ta.

- Bệnh Hiệp có khuyến dụ không?

Cùng Hiệp chợt phát tác, làm như Tiêu Đạt hỏi một câu quá thừa, một câu mà có lẽ Tiêu Đạt không cần và không nên hỏi. Cùng Hiệp quắc mắt nhìn Tiêu Đạt:

- Người làm sao rồi tiểu tử? Có vẻ như người không tin tưởng bọn ta? Hay người cho rằng vì Cùng Hiệp này quá đố kỵ với Bệnh Hiệp nên cố tình bịa chuyện để hạ thấp uy tín của Bệnh Hiệp?

Tiêu Đạt như không sợ phản ứng quá quyết liệt của Cùng Hiệp, chỉ thẳng thốt kêu:

- Nếu vậy thì lạ quá!

Lệnh Hồ Trung giạt mình:

- Lạ! Tiểu huynh đệ đã phát hiện điều gì?

Tiêu Đạt bảo:

- Thường nhật, Lệnh Hồ huynh thấy tư cách của Bệnh Hiệp là thế nào? Liệu có gì đáng nghi trong thái độ hầu như trở mặt của Bệnh Hiệp?

Lệnh Hồ Trung không nhanh miệng bằng Thượng Quan Sơn. Môn chủ Thái Cực Môn Thượng Quan Sơn cau mặt:

- Đáng nghi ư? Vậy thì có lẽ có! Bởi Bệnh Hiệp tuy lâu nay hành tung lúc nào cũng thần bí, nhưng ta có thể quyết chắc là Bệnh Hiệp không phải là hạng người dễ thay đổi lập trường.

Tịnh Trần sư thái cũng nói:

- Thượng Quan Môn chủ nói không sai. Bằng chứng là Nga Mi phái của bản ni trước kia chí ít cũng đôi ba lần được Bệnh Hiệp ứng cứu. Và với thái độ "quân tử tri ân bất cầu báo" của Bệnh Hiệp, bản ni nghĩ Bệnh Hiệp càng không phải là hạng người hễ thấy lợi là tối mắt. Hành vi của Bệnh Hiệp lần này thật khác lạ. Nam mô a di đà phật!

Vu Hạp đạo trưởng dậm chiêu:

- Vô lượng thọ phật! Chẳng lẽ Bệnh Hiệp vì có nỗi khổ tâm nên buộc phải vùi mình vào vũng bùn tanh hôi?

Lệnh Hồ Trung đã quá nghi hoặc, chợt hỏi Tiêu Đạt:

- Thôi, tiểu huynh đệ đừng làm mọi người sốt ruột và hoang mang nữa. Điều gì khiến tiểu huynh đệ có cảm giác khác lạ?

Cùng Hiệp giận đó quên đó, vội vã phụ hoạ theo Lệnh Hồ Trung:

- Phải đó, tiểu tử! Người phát hiện được điều gì thì cứ nói phứt ra, đừng ăm a ăm ó nữa!

Tiêu Đạt liền liếc nhìn Trầm Khuê:

- Muốn giải thích gì thì phải hỏi về hiện tình lúc này của Trầm cô nương. Sau khi thương thế hồi phục, Trầm cô nương có cảm nhận điều gì khác lạ trong...

Tiêu Đạt không thể nói hết lời do đúng lúc này có tiếng gầm thình nộ vang lên, vọng đến tai mọi người:

- Cao nhân nào to gan, dám ẩ nấp dò xét hành tung bản nhân? Hãy mau xuất đầu lộ diện xem nào!

Nghe rõ thanh âm này, Tiêu Đạt nhìn Lệnh Hồ Trung:

- Là Thiết huynh Thiết Phi Cao?

Lệnh Hồ Trung thì biến sắc?

- Nguy tai! Mọi hành tung của chúng ta vậy là có kẻ địch lên giám sát?

Mọi người càng bán tín bán nghi khi nghe từ tứ phía, dù là ở trên triền núi phía nào cũng vậy, đều có tiếng huyên náo xen lẫn với tiếng kinh phong động chạm vang lên.

Tiêu Đạt vẫn nhìn Lệnh Hồ Trung:

- Sao nhân huynh bảo đỉnh Ngoạ Long Cương này là tuyệt đối an toàn?

Lệnh Hồ Trung sa sầm nét mặt và nhìn mọi người:

- Chắc chắn vẫn là bọn Cửu Khúc Cung! Xem ra với tình thế này, mười phần đến chín là nhóm người của Tuệ Thiên đại sư vị tất đã đi khỏi đây mà vẫn vô sự. Tại hạ nghĩ, chúng ta đừng có vì hoảng loạn mà phân tán lực lượng! Hãy hiệp lực để...

Tịnh Trần sư thái vụt bật người lao đi:

- Hay lắm! Bần ni sẽ cho chúng nếm mùi lợi hại của tuyệt học Nga Mi!

Theo gương của Tịnh Trần sư thái, cả Thượng Quan Sơn và Vu Hạc đạo trưởng cũng hùng hổ lao đi. Họ chỉ muốn rửa hận từng bị Cửu Khúc Cung sanh cầm và uy hiếp.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>